

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 810/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z 28 września 2023 roku sygn. akt II K 995/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			
obrońca			

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
	<p>brak zarzutów</p>	

1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

z pkt 2.1.1			
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzut		
1	Błędu w ustaleniach faktycznych	zasadny	
2	przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony dokonał dwóch czynów polegających na	częściowo zasadny niezasadny	

kradzieży
szczególnie
zuchwałej paliwa na
Stacji Paliw M. w R.
- pierwszego w dniu
5 stycznia 2022r. w
postaci benzyny PB
95 w ilości 32,51
l o wartości 182,71
zł, drugiego czynu w
dniu 1 lutego 2022r.
w postaci benzyny
PB 95 w ilości
15,96 l o wartości
83,50 zł oba czyny
w ten sposób że
zatankował paliwo
nie uiszczając
zapłaty do pojazdu
m-ki A. (...), będąc
obserwowanym
przez personel Stacji
i rejestrowanym
przez monitoring
obiektu, czym działał
na szkodę (...) sp.
z o.o. w (...), przy
czym zarzucanego
mu czynu dopuścił
się w ciągu 5 lat
po odbyciu kary co
najmniej 6 miesięcy
pozbawienia
wolności orzeczonej
za podobne
przestępstwo
podobne, tj. o czyn
z art. 278a § 1
kk w zw. z art.
64 § 1 kk podczas
gdy należało przyjąć,
że stanowią one 1
(jeden) czyn ciągły
w rozumieniu art. 12
kk; co skutkowało
wymierzeniem kary
rażąco surowej.

Rażącej
niewspółmierności

orzeczonej kary 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności:

- poprzez niedostateczne rozważenie dyrektyw wymiaru kary z art. 53 § 1 kk, tj. nieuwzględnienie w odpowiednim stopniu okoliczności łagodzących tj. uiszczenia należności za paliwo na rzecz pokrzywdzonego, przyznanie się do winy wyrażenie skruchy i nadmierne wyeksponowanie okoliczności obciążających, co skutkowało wymierzeniem rażąco surowej kary za czyn o nieznacznej szkodliwości społecznej;

- wynikającą z nieprzyjęcia wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej oraz nie zakwalifikowania popełnionych czynów jako 1 (jednego) czynu ciągłego w rozumieniu art. 12 kk.

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny		
<p>Na zasadzie art. 436 kpk Sąd ograniczył rozpoznanie środka odwoławczego do okoliczności wskazanych w punkcie 4, które należało uwzględnić z urzędu, gdyż rozpoznanie sprawy w tym zakresie było wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpatrywanie zarzutów apelacji stało się bezprzedmiotowe.</p>		
Wniosek		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę opisu kwalifikacji prawnej czynu i przyjęcie, że oskarżony dokonał kradzieży szczególnie zuchwałej z tym, że w okresie od 5.01.2022r. do 1.02.2022r. dokonał kradzieży szczególnie zuchwałej w związku z czym wyczerpał znamiona wskazane w art. 278a § 1 kk w związku z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, albowiem sprawca dokonał jednego czynu, zaś czyny</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	

opisane w punkcie 1 i 2 aktu oskarżenia wyczerpują znamiona jednego czynu zabronionego. Oskarżony działał z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu przy wykonaniu tej samej sposobności oraz tożsama jest tutaj osoba pokrzywdzonego i w związku z tym wymierzenie oskarżonemu kary w najniższym możliwym wymiarze oraz na podstawie art. 37a kk zamianę wymierzonej kary pozbawienia wolności na karę ograniczenia wolności oraz karę grzywny w wymiarze wskazanym przez Sąd. Ewentualnie w razie gdyby Sąd odwoławczy uznał, że zachodzi którakolwiek z bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub istnieje konieczność przeprowadzenia przewodu w całości od nowa, to uchylene wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Zwiąże o powodach uznania wniosku za

<p>zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Z uwagi na to, że sąd odwoławczy z urzędu dostrzegł uchybienie będące bezwzględną przyczyną odwoławczą wniosek w zakresie postulowania o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania okazał się zasadny. W pozostałej natomiast części wnioski stały się bezprzedmiotowe.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
	<p>Z akt niniejszej sprawy wynika, że na terminie rozprawy w dniu 27 stycznia 2023 roku został dopuszczony dowód z opinii sądowo-psychiatrycznej na okoliczność tego, czy oskarżony cierpi na chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub innego rodzaju zaburzenia czynności psychicznych, czy w chwili popełnienia zarzucanego mu</p>

czynu miał zachowaną zdolność rozumienia jego znaczenia oraz pokierowania swoim postępowaniem oraz jaki jest aktualny stan zdrowia psychicznego oskarżonego, a zwłaszcza wskazanie, czy stan ten pozwala mu na udział w postępowaniu i prowadzenie obrony w samodzielny i rozsądny sposób (k. 102). Ta czynność procesowa powodowała zaistnienie stanu obrony obligatoryjnej wobec K. R., był to bowiem wyraz powzięcia przez Sąd I instancji uzasadnionych wątpliwości co do poczytalności oskarżonego. Opinia wpłynęła do akt sprawy w dniu 12 maja 2023 r. Biegli stwierdzili w niej, że oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Wykazuje inne zakłócenia czynności psychicznych pod postacią uzależnienia mieszanego oraz mieszanych zaburzeń osobowości. W chwili popełnienia zarzucanych mu

czynów miał zachowaną zdolność zrozumienia ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Jego stan psychiczny pozwala na udział w postępowaniu, jak również nie stanowi przeszkody by mógł prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny (k. 117-118). W aktach postępowania nie znajduje się jednak żadna decyzja procesowa wydana w trybie art. 79 § 4 kpk, która stanowiłaby o ustaniu stanu obrony obligatoryjnej na podstawie przytoczonych przed chwilą wniosków opinii biegłych psychiatrów. W dalszej kolejności rozprawy mające miejsce w dniach 16 maja 2023 r. i 29 czerwca 2023 r. zostały odroczone z uwagi potrzebę zawiadomienia oskarżonego o terminie na aktualny jego adres pobytu (zakładzie karnym) oraz jego doprowadzenie (k. 119-120 i 148). Następnie, co kluczowe, na terminie rozprawy w dniu 31 sierpnia 2023 r. K. R.

występował bez udziału obrońcy (k. 157 – 158). W ramach tego terminu przeprowadzono czynności procesowe w postaci otwarcia przewodu sądowego, odebrania wyjaśnień od oskarżonego oraz ujawnienia zeznań świadków w trybie art. 392 § 1 kk poprzez ich odczytanie.

Rozprawę przerwano w celu uzupełnienia materiału dowodowego poprzez załączenie akt postępowań o wykroczenia. Na kolejnym terminie w dniu 21 września 2023 r. ujawniono załączone akta, pouczono o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów oraz odebrano oświadczenia w przedmiocie potrzeby uzupełnienia przewodu sądowego, zamknięto przewód sądowy, odebrano głosy stron i odroczone wydanie wyroku. Na rozprawie tej oskarżony korzystał już z pomocy obrońcy z urzędu, gdyż w międzyczasie uwzględniono wniosek K. R. o jego wyznaczenie z uwagi

na ubóstwo (por. k. 168, 170 i 176-177).

Oceniając powyższy przebieg postępowania pod względem prawnym, należy wskazać, że z chwilą powzięcia przez Sąd I instancji uzasadnionych wątpliwości co do poczytalności K. R., czego wyrazem było wydanie postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii sądowo-psychiatrycznej, powstał wobec oskarżonego stan obrony obligatoryjnej.

Obrona obligatoryjna, o której mowa w art. 79 § 1 pkt 3 i 4 kpk powstaje od momentu, gdy organ procesowy powziął wątpliwości co do tego, czy sprawca mógł w czasie czynu rozpoznać jego znaczenie lub pokierować swoim postępowaniem (art. 79 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 31 § 1 kk), albo czy jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona (art. 79 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 31 § 2 kk), a także wówczas,

gdy wprowadzie brak jest wątpliwości wskazanych wyżej, ale istnieją one, w ocenie organu procesowego, co do tego, czy stan zdrowia psychicznego oskarżonego pozwala na udział w postępowaniu lub prowadzenie obrony w sposób samodzielny oraz rozsądny (art. 79 § 1 pkt 4 kpk) i w celu wyjaśnienia którejkolwiek z tych wątpliwości dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy psychiatrów - art. 202 § 1 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2020 r., II KK 295/20). Niewątpliwie również od dnia 1 lipca 2015 r. stan obrony obligatoryjnej opartej na art. 79 § 1 pkt 3 i 4 kpk nie ustaje z chwilą wydania opinii biegłych psychiatrów, usuwającej wątpliwości organu procesowego, ale dopiero z chwilą wydania postanowienia przez sąd - art. 79 § 4 kpk (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2020 r.,

V KK 248/19; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2019 r., V KK 121/18).

Analiza akt niniejszej sprawy prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji nie wydał takiego postanowienia na etapie jurysdykcyjnym.

Tym samym stan obrony obligatoryjnej wobec K. R. obowiązywał w postępowaniu przed Sądem I instancji od dnia wydania postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych psychiatrów.

Tymczasem na terminie rozprawy przed Sądem Rejonowym w dniu 31 sierpnia 2023 r. K. R. występował bez udziału obrońcy, nie mając w tym momencie ani wyznaczonego obrońcy z urzędu, ani ustanowionego obrońcy z wyboru, co spowodowało zaistnienie uchybienia, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 10 kpk.

Podsumowując, w niniejszej sprawie, na skutek braku wydania przez Sąd I instancji

postanowienia o cofnięciu obrony obligatoryjnej po złożeniu do akt sprawy przez biegłych psychiatrów opinii usuwającej wątpliwości co do poczytalności K. R. stan ten trwał w postępowaniu jurysdykcyjnym, powodując konieczność posiadania obrońcy, a w konsekwencji obligatoryjny udział obrońcy w każdym terminie rozprawy. Na terminie rozprawy w dniu 31 sierpnia 2023 roku Sąd I instancji procedował w sytuacji, gdy oskarżony nie miał obrońcy, co zmaterializowało bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 10 kpk. Z racji bowiem braku wydania przez Sąd I instancji postanowienia o cofnięciu obrony obligatoryjnej w związku z treścią opinii biegłych psychiatrów usuwającej wątpliwości co do poczytalności K. R., stan ten trwał w postępowaniu jurysdykcyjnym, powodując

	<p>konieczność posiadania obrońcy, a w konsekwencji obligatoryjny udział obrońcy w rozprawie, którego to wymogu nie zachowano (por. w tej kwestii wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2023 r. I KK 390/22, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2022 r., IV KK 30/22; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2020 r., V KK 248/19; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2019 r., V KK 121/18; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2019 r., III KK 662/18; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2018 r., V KK 506/17).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Nieobecność obrońcy obligatoryjnego (art. 79 § 1 pkt 3 i 4 kpk) na rozprawie w przypadku braku wydania przez sąd postanowienia stwierdzającego brak obligatoryjności obrony (art. 79 § 4 kpk), stanowi uchybienie będące bezwzględnie</p>		

<p>przyczyną odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 10 kpk, które sąd odwoławczy musi uwzględnić z urzędu, niezależnie od granic środka zaskarżenia, podniesionych zarzutów i wpływu na treść orzeczenia.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>	<p>Brak udziału obrońcy w czynnościach w których jego udział był obowiązkowy.</p>	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>Artykuł 439 § 1 pkt 10 kpk ma zastosowanie w sytuacji, gdy obrońca nie brał udziału w czynnościach, w których jego udział był obowiązkowy. W wypadku obrony obligatoryjnej ustawa wymaga obecności obrońcy w rozprawie oraz w tych posiedzeniach, w których obowiązkowy jest udział oskarżonego (art. 79 § 3 kpk). Ustalenie, że w wypadkach wskazanych w treści art. 439 § 1 pkt 10 kpk obrońca oskarżonego w postępowaniu sądowym nie brał</p>			

<p>udziału w jakimkolwiek fragmencie czynności, w której jego udział był obowiązkowy, oznacza spełnienie bezwzględnie przesłanki odwoławczej, o której mowa w tym przepisie. Zgodnie natomiast z treścią art. 437 § 2 zd. 2 kpk jedną z podstaw uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, jest właśnie art. 439 kpk.</p>			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy zobowiązany jest ustrzec się uchybień o randze bezwzględnych przyczyn odwoławczych.			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. KOSZTY PROCESU			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

7. PODPIS	

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość zaskarżonego wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy
co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu

	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana